

RZECZNICZY (2) *ai*

e prawdopodobnie jasne (tak w 1. rzecznik).

sg m N rzecznicy (1). \diamond *G* rzecznicz(e)go (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „1. rzecznik” ‘obrońca, pełnomocnik’ (2) : Oratorius – Rzeczniczi, Posłowy. Calep [740]a.

a. *Należący do rzecznika (1) : Kmieć vbogi gdy śprawę miał/ [...] wziął cielcá tłuftego/ Szedł do domu rzeczniczego. BierEz Sv.*

Cf **RZECZNIKOW**